N°. 4. A°. 1832.

SURINAAMSCHE COURANT.

DONDERDAG DEN 12den JANUARIJ.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, 10 October.

Verscheidene onzer bladen meenen wel onderrigt te zijn, dat de Londensche conferentie besloten zou hebben, den troon van Griekenland aan Z. K. H. Prins *Frederik der Nederlanden* aan te bieden.

Wij lezen in den Engelschen *Globe*: » Men vreesde, ten gevolge der ontzaggelijke toebereidselen van den Koning van Holland, dat hij, dadelijk na het eindigen van de wapenschorsing, op nieuw Belgie zou aantasten, hetgeen natuurlijk het Fransche leger in dat land zou terug brengen. Wij vernemen uit eene bron, op welke wij meenen te kunnen staat maken, dat de wapenstilstand voor twee maanden verlengd is, gedurende welken tijd de onderhandelingen tot een goed einde zullen kunnen gebragt zijn.

« Het is waarschijnlijk, dat, daar het traktaat weldra ter teekening gereed zijn zal, den beiden gouvernementen, welke zulks betreft, aangezegd zal worden, dat, hetzij zij hetzelve aannemen dan niet, de schending van grondgebied van den eenen of anderen kant als eene vijandelijkheid tegen den vijf mogendheden zal worden beschouwd."

Volgens het dagblad *l'Echo de la Frontière* bevond zich geen fransch soldaat meer op belgischen bodem; daarentegen waren alle steden en dorpen aan gene zijde der grenzen vol troepen; ook wilde men, dat er nog troepen uit het binnenste van Frankrijk verwacht werden.

Nog steeds blijft het Zuid-Westelijke deel van Duitschland het tooneel van vele dweeperijen. In het dorp Wilferdingen, tusschen Karlsruhe en Pforzheim, waar de zoo genaamde Separatisten zeer talrijk zijn, hebben deze lieden, die tegen het eind van September den ondergang der wereld geprofeteerd, alhun goed verkocht en het geld in handen van eenen zoogenaamden oud-vader gesteld hadden, onlangs een oproer verwekt, waartegen dragonders uit Bruchsal en infanterie uit Karlsruhe heeft moeten aanrukken. In een huis verschanst, hebben zich deze lieden eene wijl met steenen en pannen tegen de soldaten verdedigd, die hen echter weldra overweldigd en vele gevangenen gemaakt hebben.

Het volgende wordt uit Napels gemeld: Er heerscht hier een algemeen misnoegen over het bezitnemen der Engelschen van het nieuw opgekomen, nabij Sicilie gelegen eiland, waaraan zij den naam van Graham gegeven hebben. Men is hier algemeen van gevoelen, dat hetzelve, door zijne ligging, beschouwd moest worden als een eigendom van Sicilie te zijn, en is ook niet vreemd het denkbeeld, dat onze regering hieromtrent vertogen bij het Engelsche gouvernement zal doen. Volgens de laatste berigten van dit eiland ontvangen, loopende tot aan het einde van Augustus, had de krater geheel opgehouden vuur te spuwen.

De heer *Savy du Mondiol*, kapitein der korvet *Cornelie*, heeft, op eene terug reis van Navarino, den 21 September den *nieuwen vuurberg* gezien, welke nabij de de zuidkust van Sicilie uit de zee is opgerezen. Destijds hadden zich de twee uiteinden van het eiland tot twee bergen van ruim 200 voeten hoog verheven, tusschen welke de rook nog steeds naar boven rees. De kapitein achtte nogtans dat dezelve minder digt en sterk was, dan op den 3 Augustus toen hij, bij zijne heenreis, den vulkaan van eenen grooteren afstand gezien had.

De berigten, welke men omtren Konstantinopel ontvangt, zijn zeer onrustig. Uit Therapia, werwaarts de meeste aanzienlijke Europeërs na den grooten brand van Pera geweken zijn, wordt geschreven, dat er tot op den 3den September bijna geen dag is voorbijgegaan, waarop niet onderscheiden branden hebben plaats gehad; de laatste, die in een der volkrijkste voorsteden van Konstantinopel was uitgebarsten, had niet minder dan 14 uren gewoed; alle maatregelen van voorzorg zijn verdubbeld, en desniettemin heerscht alom de grootste schrik, men mistrouwt ook zelfs de troepen, en het vermoeden schijnt niet ongegrond, dat het verminderen der soldij, en bij de genen, die tot do dienst gedwongen zijn geworden, het verlangen om hun vaderland weder te zien, voor een groot gedeelte in de gedurige brandstichtingen betrokken zijn, en dat men die plaag inderdaad als het gevolg van misnoegdheid moet beschouwen: er zijn dan ook een groot aantal doodstraffen voltrokken. Inmiddels heeft de regering, die afkeerig is van het bloedvergieten, en die de gemoederen ongaarne nog sterker wil verbitteren, heimelijk het besluit genomen om die soldaten, die het gevaarlijkst voor de rust van den staat schijnen te wezen, te verwijderen. Voorts zijn ook de Uhlemas ten sterkste verdacht van niet vreemd aan deze brandstichtingen te wezen; men verzekert dat de Sultan 14 der aanzienlijksto van dezelve bij zich ontboden heeft gehad, en hun in last heeft gegeven openbare gebeden to houden, om regen van den Hemel af te bidden, alzoo de groote droogte en dorheid de brandstichtingen zoo zeer begunstigden. De Uhlemas hadden dezen wenk schijnen te verstaan en waren zwijgend vertrokken. Zoodanig is thans de toestand van de hoofdstad van Turkije, eene der prachtigste steden van Europa en welker beheerscher geene pogingen onbeproefd laat, om do domheid en barbaarschheid zijner onderdanen te overwinnen.

MENGELINGEN.

Zij, die voor do vermakelijkheden aan de oostersche hoven te zorgen hebben, moeten voorzeker niet zelden in verlegenheid zijn, hoedanig zij het vraagstuk zullen beantwoorden, hunne *groote heeren* den langen werkeloozen tijd genoegelijk te doen slijten. Immers, hoe prachtig ook de paleizen, en hoe bekoorlijk de tuinen mogen zijn, die hun daartoe ten dienste staan, het ontbreekt hun altoos aan het hoofdvereischte van een regt vermakelijk feest, namelijk, aan een goed gezelschap, in hetwelk gulle vrolijkheid voorzit; maar tot deze oostersche feesten mogen nooit eenige andere personen toegelaten worden, dan de altijd opgeslotene zich van verdriet verterende, elkander wangunstige en steeds twistende vrouwen des gebieders, en hare gehate wachters. Hoe kan toch in een gezelschap, waar allen er op uit zijn om eenen enkelen, en niemand om elkander te vermaken, ware vrolijkheid plaats vinden?

Men kan echter niet ontkennen, dat de aziatische hovelingen dit moeijelijk vraagstuk somtijds zeer gelukkig hebben opgelost, en dat vele hunner feesten inderdaad zeer goed gevonden zijn, om de zelfverveling, die onophoudelijk rondom deze vrouwenbedwingers waart, voor eenige oogenblikken te verdrijven, wanneer althans hun gebieder niet uit stugheid of ernst wil, dat de *etiquette* en deftigheid onafgebroken in zijn vrouwentimmer zal huizen. Als voorbeeld hiervan, en tevens als blijk van de voorzigtigheid en vindingrijkheid der oostersche hofmaarschalken, kan men die *Jaarmarkten* aanvoeren, welken men weleer gewoon was in de Harems der aziatische vorsten te geven; van welke wij hier een paar beschrijven zullen, waaruit men de hofzeden der Oosterlingen iets nader zal leeren kennen.

Toen de groote Mogol nog in het bezit van zijne wijdberoemde heerlijkheid was, werd onder de jaarlijksche feesten en hofvermaken ook altijd eene jaarmarkt in zijnen Harem gehouden, op welke de schoonste en bevalligste vrouwen der voornaamste hof- en staatsdienaars de verkoopsters waren; koopers waren geene andere dan de keizer met zijne gemalinnen, en de voornaamste vrouwen van het paleis. De koopwaren bestonden voornamelijk uit goud- en zilver-lakensche en geborduurde stoffen naar den nieuwsten smaak, prachtige, met goud gewerkte, tulbanden, wollen stoffen van het fijnste soort, en vele kostbare sieraden en modewaren. Hadden deze mode-kraamsters schoone dochters, zoo lieten zij niet na, deze als helpsters in hare kramen mede te brengen, ten einde die aan den keizer en zijne vrouwen te kunnen vertoonen. Het geheel moet ongetwijfeld eene zeer schitterende vertooning opgeleverd hebben, daar de kramen en tenten, tusschen welke deze rijkgekleede menigte rondzwierf, ten uiterste kostbaar en fraai versierd waren. En dit wist men destijds aan het hof van den grooten Mogol meesterlijk te doen.

Het vermakelijkste van dit feest was echter de handel zelf, want deze werd, zoodanig gedreven in schijn en navolging, als het op de jaarmarkten gewoonlijk toegaat. De keizer nam bij die gelegenheid meestal den schijn aan van zeer karig te zijn, berispte de waren, stond verbaasd over de ongemeen hooge prijzen, en meende dan, dat hij overal elders dezelve veel goedkooper verkrijgen kon. De koopvrouwen, nu den slaafschen geest een weinig afgelegd hebbende, bleven den keizer niets schuldig, in het prijzen dier waren; zij vonden hare eischen niet te hoog, werden verdrietig, voegden hem nu en dan eenige bitse woorden toe, of betuigden hem, dat hij zeker niets van den koophandel verstond; dat hij dus maar verder moest gaan, want dat zulke kostbare waren ook voor hem niet geschikt waren. Nog veel verder dreven de vrouwen van het paleis dit spel; want deze kwamen, wegens hare karigheid, dikwerf met de verkoopsters in zulke hevige woordenwisseling, dat het op schelden uitliep, en dat het geschreeuw, geraas en gelach in dit aanzienlijk gezelschap dikwijls even zoo luidruchtig werd, als het op eene wezenlijke kermis maar eenigzins wezen kon. Met dat alles werd er dan, als men het eindelijk wegens den prijs eens werd, nog al veel gekocht, en zulks door den keizer en zijne vrouwen duur betaald; waarbij dan deze hooge personaadjen somtijds de aardigheid hadden, om, ten gevalle der schoone koopvrouw, of harer dochter, zich te vertellen,

en onder de zilveren ropijen, die men geven moest, eenige gouden te voegen, hetgeen dan op nieuws tot schertsen en plagerijen aanleiding gaf.

Nog woeliger waren deze markten ten tijde des keizers Jehan. Deze stond, namelijk, aan die klasse van danseressen, welke men de *guldene* of *bloeijende* noemt, en die zijne hovelingen ook somwijlen in hunne paleizen lieten komen, voor dien dag den toegang tot zijnen Harem toe, waar zij dan het gezelschap door haar zingen en dansen vermaakten, en het feest nog veel vrolijker en luisterrijker deden worden. De keizer vond daarin niets onvoegzaams; zijn zoon, echter, die van veel strenger zeden en een meer ingetogen leven was, vond het onbetamelijk dat deze danseressen, die, hoezeer dan ook meer dan de gemeene danseressen, de welvoegelijkheid in het oog houdende, toch altoos wegens hare losse zeden befaamd waren, in het gezelschap van eerbare vrouwen zouden komen, en sloot dus voor haar zijn paleis te allen tijde. Hierbij verloren, wel is waar, deze marktfeesten in vrolijkheid, maar namen in zedigheid en welvoegelijkheid toe; en de voorname heeren van het hof zagen het niet meer zoo ongaarne al'weleer, dat hunne vrouwen op die feesten verschijnen moesten.

Nog veel luidruchtiger, dan deze *Indische* marktfeesten, waren die, welke onder den laatst gestorvenen *Sineschen* Keizer op zijn lusthuis te *Yuen-ming-yuen*, bij *Peking*, waar hij het grootste deel des jaars zich onthield, gehouden werden. Men had te dien einde in het groote park van dat kasteel eene soort van kleine stad gebouwd, die alles bevatte, wat men gewoonlijk in *Sinesche* steden aantreft: straten, namelijk, en pleinen voor kramen; eene landingsplaats voor schepen; tempels en paleizen; zelfs regthuizen en woningen voor overheidspersonen. Als nu een marktfeest stond gehouden te worden, hetwelk gewoonlijk meer dan eenmaal in het jaar geschiedde, dan begaf zich eene groote menigte gesnedenen uit het Keizerlijk paleis naar die stad, om, onder voegzaam gewaad, de inwoners derzelve uit te maken, en aan den Keizer en zijne vrouwen het beeld van den handel en het bedrijf in eene *Sinesche* stad te vertoonen. Hoe vermakelijk het gezigt is van het aanhoudend gewoel en rusteloos jagen der menigte in de straten van eenige *Sinesche* stad, weten wij allen genoegzaam uit de schilderingen der reisbeschrijvers; maar juist dit bekoorlijk gezigt, dat ieder onderdaan van dat uitgestrekte rijk dagelijks voor oogen heeft, krijgt de Keizer in zijn geheel leven niet te zien. Want, als deze zich op de straat begeven zal, weet men dit altijd eenige uren te voren, en ieder spoedt zich dan naar huis, gedeeltelijk uit eerbied, omdat de zeden dit zoo vereischen, gedeeltelijk echter ook uit vrees voor de Keizerlijke wachten, die iederen roekeloozen overtreder dezer overoude gewoonte zeer gevoelig weten te verwijderen. Daar dus de Keizer geene andere steden ziet dan zulke, die uitgestorven schijnen, en zijne vrouwen, wanneer zij in hare koetsen van de eene stad naar de andere gebragt worden, steeds in hetzelfde geval zijn; zoo valt het gemakkelijk te begrijpen, hoezeer beide daarop gesteld moeten zijn, om eens te zien, hoedanig het dan toch in de wezenlijke wereld moge toegaan, en hoe welkom hun zoodanige jaarmarktkomedie zijn moet.

Volgens de beschrijving van een *Jezuit* die als hofschilder veel omgang met de hofbedienden had, en dus uit genoegzaam zekere bronnen scheppen kon, werd in dit schouwspel alles getrouwelijk nageboetst, wat in de *Sinesche* steden bij zulke jaarmarkten gewoonlijk te zien is. Als de schepen uitgeladen, de winkels geopend, en de koopwaren uitgestald waren, was daar alles te krijgen, wat men begeerde. In het eene gedeelte der stad waren zijden, in een ander gedeelte wollen of andere stoffen te koop. In de eene straat zag men porselein, in eene andere, weder verlakte waren ten toon gesteld. Hier werd huisraad, op eene andere plaats kleederen, en sieraden voor vrouwen, aangeboden. Zelfs waren een paar boekwinkels niet vergeten. Ook kroegen, waar wijn en thee geschonken werd, zag men daar, en logementen voor voornamen en geringen. Overal werden vruchten en ververschingen te koop aangeboden, en de uitvensters van suikergebak vervolgden en plaagden de koopers overal op het zeerst, om hunne waren kwijt te worden. Alles was dan hier ook geoorloofd. De Keizer zelf verscheen zonder eenigen stoet, zoodat men hem van den geringsten zijner onderdanen niet kon onderscheiden. Ieder bood zijne waren veil, en schreeuwde keef en raasde, zoo veel hij wilde; zelfs vielen er vechtpartijen voor; zoo dat er niet een eenig dier tooneelen ontbrak, die op zoodanige jaarmarkten plegen plaats te hebben.

De liefde is de zachtste band, maar die het sterkste boeit. Wanneer iemand door het geliefde voorwerp wordt afgewezen, en in zijne verwachting te leur gesteld, vindt het ligchaam zoo wel als de geest zich hier door aangedaan, en wel naar evenredigheid van den graad van verliefdheid en het bijzonder gestel van den verliefden. Velen werden door eene omstandigheid van dezen aard in het verstand getroffen, anderen brengen zich om, of lijden een kwijnend leven. Professor TULP spreekt van een Engelschman, die, na het ontvangen van een weigerend antwoord van een meisje dat hij beminde, oogenblikkelijk in een staat van beroerte viel; hij verloor alle beweging, en zat een geheelen dag op zijn stoel, niet anders dan een steenen beeld, waar aan geen het minste leven was te bespeuren. Dit moet in de daad verwonderlijk voorkomen; maar nog verwondelijker dat, toen men hem des avonds, ziende dat alle middelen zonder de minste uitwerking bleven, met eene luide stem toeriep, dat hij zijne geliefde zoude krijgen, hij oogenblikkelijk als uit een diepen slaap opsprong, en volkomen hersteld was.

ADVERTISSEMENTEN.

De gekwalificeerde KURATORS EN WEESMEESTEREN DER NIEUWE WEES-, KURATEELE EN ONBEHEERDE BOEDELS KAMER, zullen op Woensdag den 18 dezer, des namiddags, ten *vier* uren, ter voorschreve Kamer, door den Vendumeester M. A. KEYSER, publiek verkoopen: Meubelaire Goederen, Mans- en Vrouwen Kleederen, aankomende de navolgende Boedels; als: ABIGAEL ROBLES DE MEDINA, weduwe ARON FERNANDES; RICHARD ROWLAND; MOSES FERNANDES JR.; en weduwe CORNELIA NEIJDING, eerder weduwe HOUWLING, gebore HEIJSVERKERK.

Alsmede de navolgende Slaven:

Den Neger PREMISBRO, } aankomende eerst-
Den Neger GREWA. } genoemden Boedel.

De Negerin JEANNETTE; aankomende laatstgenoemden Boedel.

Voorts: de Negerin JOHANNA met haar kinderen FRANÇOIS, CARO, MARIE, GEDULD en LOUIS, aankomende den Boedel SARA NUNES CAMPOS, wed. ISAAK MOZES FERNANDES; gevonden in den Boedel MOZES FERNANDES JR.

En de Negerin JABERIE met haar kinderen ADAM en VERVAL, aankomende de minderjarige FREDERICA van MENGERSHAUSEN.

Paramaribo, 12 *Januarij* 1832.

C. A. FISCO,
2de *Commies.*

De gekwalificeerde KURATORS DER NIEUWE WEES-, KURATEELE- EN ONBEHEERDE BOEDELS KAMER, zullen op Woensdag den 18 dezer, ter voorschreve Kamer, publiek door den Vendumeester M. A. KEYSER, verkoopen: diverse Goederen, aankomende de Desolate Boedels C. RUPP; F. C. D. JUNCKE; de vrije BERGÈRE van LOBENWEIN; WM. DL. BARENDS; de vrije SILVIA van VAN DER FELDT; JOHANNES JACOBUS VINCKE; de vrije ZWAANTJE van ISAAK HARTOG JACOBS, en H. A. HIEMCKE; van alle welke Boedels geen genoegzame goederen gevonden zijn, om Crediteuren te kunnen oproepen.

Paramaribo, 12 *Januarij* 1832.

C. A. FISCO,
2de *Commies.*

N. L. BRAAM, Exploicteur bij den *Hove van Civile en Criminele Justitie dezer Kolonie*, zal op Vrijdag den 13den Januarij 1832, des morgens de klokke *negen* uren, ter Kastelenije van het *Hof van Civile en Criminele Justitie*, publiek bij Executie verkoopen:

De Slaven *JABA*, *BERNARD*, *ELISABETH*, *JAN*, *GIJSBERT*, *ANNA* en *FREDRIK*; aankomende de Wed. B. J. M. CLEMEN geboren IJZENDOORN.

De Slaven *TONIE*, *MARTHA*, *SUSANNA*, *COBA* en *MENTOR*; aankomende LUCRETIE van LOBO.

Paramaribo, 6 *Januarij* 1832.

Algemeene Vergadering van het Departement *PARAMARIBO*, der MAATSCHAPPIJ: *TOT NUT VAN 'T ALGEMEEN*, op Maandag den 16 Januarij 1832, des Avonds ten 7½ ure; Loge CONCORDIA.

Voorlezing: de Voorzitter A. BOELOFSZ, V. D. M.

R. VAN SCHUYLENBORGH & Co.,

Hebben met de laatst aangekomen Schepen ontvangen, en hieden *te Koop* aan:

Boter, Paling, Aardappelen, Zoete Olie, Roggeblom, Roode Wijn in oxhoofden en kisten, Linnens, Patent, Raap en Lijnolie, Eau de Cologne, Tabak, Sigaren, Kousen en Sokken in soorten, gemaakt Linnengoed, IJzeren Schoppen, en meer andere Goederen.

A. LIJONS,

Heeft ontvangen per het Schip *de Harmonie*, Kapt. LANGE;

Boter in 14 ponds vaatjes, Aardappelen, Z. M. en Km. Kazen, Worst, Saucijsjes, Rolpens in vaatjes, gerookte Tongen; Patent en Raap-Olie, en meer andere Goederen; wonende aan de *Kerkzijde.*

M. A. KEYSER zal *MORGEN* op Vendu verkoopen: Provisien, Stukgoederen, oxhoofden best Bier, Aardewerk, 3 groote ijzeren bands Vaten, van 6 tot 800 gallons ieder. — Alsmede 10 extra Rij- en Chaispaarden, Hoofdstellen, Chaistuigen, Zadels, en een kwantiteit Hooi en Haver.

SCHEEPS-TIJDING.

BINNENGEKOMEN.

Het Schip *Piet Hein*, Kapt. WM. TURNBULL, van *Rotterdam*.

Het Schip *Nicolaas Witsen*, Kapt. L. WILDSCHUT.

Het Schip *Aurora*, Kapt. J. A. DE HAAS.

Het Schip *Anna en Louisa*, Kapt. J. K. DE JONG, Passagiers: de Heeren *J. P. L. Weimann*, *F. W. Werlé*, *G. F. Plunkett* en Mejufv. *Anna Charlotta Plunkett*; allen van *Amsterdam*.

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de Erven J. BRINK.